

Minister kom os saa meget væsentlig indse, da kom det Dieblit, da det ærede Medlem, som tidligere havde været Sagens Leder, reiste sig og sagde, at nu vilde han ogsaa gaae med, dersom Indenrigsministeren vilde gjøre Noget, som aabenbart var Smaaating, men for Indenrigsministeren forholdsvis umulige. Det var, at Indenrigsministeren skulde gaa ind paa, at de Jordlodder, der anvendtes til Huslodder, og de Enge, der anvendtes til andre Bøndergaarde, altsaa tvende Frastillelser, der anvendtes til andet Bønderbrug, skulde fraregnes i Retten med Hensyn til den 10de Gaard. Vilde Indenrigsministeren gaa ind paa det, vilde Forslagsstilleren lade de andre Uoverensstemmelser falde. Havde den ærede Forslagsstiller i det Dieblit ikke fastholdt to flige noget paafaldende Fordringer, havde vi ganske vist naaet et Resultat, der havde staaet langt over det i Aar. Disse Fordringer vare saa meget mere paafaldende, som der jo om dette Punkt havde fundet den mærkelige Tildragelse Sted det forrige Aar, at det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds, støttet af det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds, satte igjennem, at, efterat det omsider var lykkedes os at slippe rent bort fra Paragrafen om den 10de Gaard ved 2den Behandling, saa blev den fremt ind i igjen ved 3die Behandling ved Hjælp af begge de ærede Medlemmer. I sidste Dieblit brast saaledes Udsigten i denne Sæssion til at komme til et varigt Resultat her i Thinget, og den Stilling, som det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds den Gang indtog, bevirkede, at Mange, som under andre Forhold maasse havde havt Tid til at sætte sig ind i Sagen, nu willkaarlig fulgte ham som tidligere og ikke gik med til den hoitærede Ministers Forslag, uagtet Fæstjerne her i Thinget saa overmaade meget ønskede, at de dengang maatte blive vedtagne. Jeg tror saaledes, at der under Ledelse af det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgkreds er begaaet store Realitetsfeil; men dertil kom desuden i sidste Dieblit denne § 9, som det ærede Medlem havde faaet indsat om Erstatningen, naar Gaarden blev fæstet ud til en Anden. Ved min Kritik opnaaede jeg, at det ærede Medlem 3 Gange skrev den om,

men den sidste Form var dog slem nok endda . . .

Formanden: Jeg kommer til at indskyde den Bemærkning, at Berettigelsen af en historisk Fremstilling meget væsentligt beror paa den Begrændsning, som man giver den, og at det ærede Medlem ikke begrændser den saaledes, at den bliver berettiget. Indenfor tilbørlige Grændser skal jeg ikke bestride Berettigelsen af en saadan Fremstilling.

S. C. D. Müller: Jeg er overhovedet nu nær ved Enden af mine Udtalelser, men om dette Punkt skal jeg dog her endnu tillade mig at sige, at det, som Forslagsstillerne foreslog, var — jeg skal sige det med et kort Exempel — at, hvis Godseieren fæstede ud til Noget, og denne døde Aaret efter, saa skulde Godseieren, idet han fæstede til en Anden, først afstaa $6\frac{1}{4}$ Aars Landgilde og $\frac{1}{4}$ af Indfæstningssummen, og naar denne Anden da atter døde, skulde han paa Grund af Loven af 19de Februar 1861 afstaa $2\frac{2}{30}$ af Indfæstningen. Han kom altsaa selv til at svare $5\frac{1}{4}$ Aars Landgilde og en betydelig Del af Indfæstningssummen, fordi han gav Gaarden i Fæste til en Anden i et Aar. Dette var et saa forunderligt Forslag, at det forekommer mig besynderligt, at det ærede Medlem ikke selv kunde se det Mislige i at stille det op for at faae det over til det andet Thing. Dernæst var der et andet Punkt, hvori jeg tror der i den Sæssion blev begaaet en stor Formalketsfeil, idet nemlig det ærede Medlem fattede det Forsæt at ville drive en Beslutning her i Thinget om 1 Ed. Hartkorn som Grændsen for Fæsteligien ved Parceller igjennem som en ubestridelig Sag, uagtet den Mand, som Thinget har givet den mest fremtrædende Plads her i Salen, den forrige Sæssion havde godtgjort Spørgsmaalet saa omstridt, at det ærede Medlem selv dengang havde erkjendt det. Men det ærede Medlem for Svendborg fik nu pludselig i Sinde at ville forcere Vedtagelsen af en Beslutning om dette Retsspørgsmaal, en Optræden, som forekommer mig høist paafaldende overfor den Føielighed, hvormed han i Aar gaar ind paa 2 Edr. Hartkorn. Jeg